

Lovisa Ringborg, "Mirage" Här öppnas lönndörrar till det undermedvetna

Lovisa Ringborg, "The mirage". Foto: Lovisa Ringborg

Verkligheten och det överkliga överlappar varandra i Lovisa Ringborgs konst. Den är som ett pärlband av hägringar och hemligheter. Joanna Persman kliver in i inre världar som följer drömmens gåtfulla logik.

Lovisa Ringborg, "Mirage"

Utställning

Var: Fotografiska, Stadsgårdshamnen 22

TOM 28 augusti

Ibland kan ett ord bli som en spärr som håller oss på avstånd. Ibland blir det som ett lass som fångar oss omedelbart. "Mirage" heter Lovisa Ringborgs retrospektiva utställning på Fotografiska. Titeln sätter fantasin i rörelse direkt. Budskap om natten, parallella världar, tillståndet mellan vaka och dröm – det är där någonstans som Ringborgs konst rör sig. Det fascinerande är att här är hägringar och illusioner lika naturliga delar av livet som verkligheten själv.

Lovisa Ringborg, "Portal". Foto: Lovisa Ringborg

På Fotografiska visas ett tjugotal fotografier, träskulpturer, videoverket "Liquid Moon" (med ljud av Jenna Hultén) och en ny skulpturgrupp. De gamla och de nyaste verken samspelar med varandra som självständiga delar i ett imaginärt universum som existerar utanför tiden. Dämpad belysning förstärker den suggestiva stämningen som förflyttar betraktaren till en magisk men också lite kuslig värld.

Det som framträder som tydligast är Ringborgs redan dokumenterade fascination för det undermedvetna, hypnosen och för drömmens gåtfulla logik. "Phantom limbs" hette hennes utställning på Norrköpings konstmuseum 2019. Den kretsade kring det osynliga men ändå förnimbara: fantomsmärtor av alla dess slag. Om smärtan efter något förlorat – en kroppsdel, en vän eller en förlorad dröm. "Skuggrummet" på Cecilia Hillström Gallery 2020 blev en uppföljning. Även där handlade det lika mycket om det vi inte ser som om det vi ser.

Lovisa Ringborg, "Sleepwalker". Foto: Lovisa Ringborg

Presentationen på Fotografiska fortsätter i samma spår. Den aviserar inga radikala förändringar i konstnärskapet utan pekar snarare mot en fördjupning inom samma intressekrets. Det som är nytt är den förstärka betydelsen av skulptur som uttryckssätt. Ringborg är först och främst känd för sina iscensatta fotografier med surrealistiska undertoner och svindlande vacker finish. Fotografi är dock bara ett verktyg för att gestalta vidunderliga stämningar och metamorfoser.

Skulpturgruppen "Stray dogs" är skapad speciellt för denna utställning. Hundmotivet har redan funnits hos Ringborg, bland annat i "Sleepers" – fyra fosterliknande djurkroppar, helvita och blanka. Gåtfulla djurvarelser mitt i en förvandlingsprocess. På väg att dö eller att födas?

Utgångspunkten för de nyaste skulpturerna är en bildserie som fångar greyhoundhundar på kapplöpningsbanor. Ringborg mejslar fram deras karaktäristiskt slanka silhuetter med ryggradens kurva, kort, blank päls och välutvecklad muskulatur. Greyhound är världens snabbaste hundras och tillhör vindhundar, som redan 4 000 år före Kristus användes för jakt på snabbspringande vilt. Motivet är också förankrat i konsthistorien. Det har förekommit i religiösa och allegoriska scener, landskaps- och jaktbilder och aristokratporträtt.

Lovisa Ringborg, "Stray dogs". Foto: Lovisa Ringborg

I skulpturens realistiska formspråk lyckas Ringborg bevara djurens mystik. Människans trogna följeslagare i det jordiska livet men även efter detta. Väktare av gränsen mellan denna värld och den kommande. En sinnebild för lojalitet i vissa kulturer och samtidigt ett tecken på orenhet i andra. Hundens symboliska kraft är enorm, laddad och ibland motsägelsefull. I den dramatiska punktbelysningen på Fotografiska förstärks fantasier.

Övergångar mellan olika tillstånd och världar är ett återkommande spår i Ringborgs skapande. Speglingar och skuggor utgör motiv i hennes svartvita fotografier, där nyanserna av grått är oändliga. Tygmassor, färgas och draperas i fascinerande kompositioner. Varje veck förmedlar skönhet och tycks dölja något.

Konstnärens egen fysiologi återkommer i några verk. Det handlar dock knappast om självporträtt utan om att gestalta upplevelsen av kroppen som om den inte tillhörde oss. En avskuren arm vilar på bordet enligt surrealistisk logik. Ansikten suddas ut. Såriga händer pillar med en modell över ett landskap i "Asylum". Den gröna, böljande dalen korsas av ett järnvägsspår och några ensamma hus reser sig på en kulle. Verkligt och överkligt, nära och fjärran på samma gång. Ett pärlband av hemligheter och fascinerande löndörrar till gåtfulla inre verkligheter och upplevelser.

Joanna Persman